

Qui és que actua de mala fe? Puigdemont o Rajoy?

written by Llorenç Prats | 18 d'abril de 2017

La part catalana al·lega la negativa del govern espanyol a poder convocar un referèndum sobre el futur polític de Catalunya, semblant al d'autodeterminació (atesa la dificultat constitucional de liquidar la unitat espanyola pel propi estat espanyol). Aquesta decisió suposa una violació dels tractats internacionals sobre drets polítics i socials, així com dels drets humans, que té subscrits i **ratificats** el Regne d'Espanya, i per tant suposa una clara vulneració de la pròpia voluntat expressada per l'estat espanyol, tot contradint el principi jurisprudencial de que les administracions no poden actuar en contra dels seus propis actes. Es dir, si ha ratificat els tractats internacionals sobre respecte i protecció dels pobles, i els seus nacionals, no pot actuar, fins i tot per omissió, en contra d'aquesta determinació.

De manera reiterada, almenys des del 2010, la part catalana ha reivindicat una solució nacional a la seva reivindicació territorial, tot dirigint-se a l'estat espanyol atesa la seva posició de poder sobre els nostres territoris. La postura d'aquest estat no sols ha estat la manca de resposta positiva si no una contínua ingerència en les pautes polítiques que una majoria social catalana vol explicar a la **comunitat** internacional. Malgrat tot, han estat denegades sempre les pretensions més bàsiques: el tracte bilateral Catalunya – Espanya, i les més bàsiques pretensions descentralitzadores, en els àmbits judicials, tributaris i fronterers.

Per tot això, cal analitzar si els requisits per posar damunt la taula les pretensions catalanes s'han complert. En primer lloc, l'estat espanyol no pot adduir desconeixement o ignorància sobre una qüestió que ha tingut i té una molt considerable adhesió social arreu de Catalunya, i també,

segons com, a Espanya. Els terminis de discussió s'han dilatat pràcticament durant una dècada ja que els primers debats sobre les **incoherències** constitucionals espanyoles en relació amb els atributs nacionals catalans ja provenen de l'any 2006. Per tant, una dècada després aquest conflicte continua del tot obert i en plena discussió pacífica i de continguts. No és possible, per tant, en cap sentit, al·legar unilateralitat o arbitrarietat en el desenvolupament d'aquesta reclamació per part de l'estat espanyol.

L'endarreriment en l'execució del projecte de reconstrucció nacional s'ha sostingut per raons polítiques (reconversió del sistema de partits i crisis successives d'aquests) així com per raons econòmiques d'oportunitat (sortida de la crisi i estabilitat financera, principalment), tanmateix, el seu calendari sempre ha estat **sotmès** a una necessitat de col·laboració entre l'estat emergent (català) i l'estat vigent (espanyol), que només s'ha produït, de moment, en algunes qüestions molt puntuals (seguretat, pagaments a proveïdors,...).

Per tot això, les conductes, tipus col·lusòries (acord conscients per barrar el pas a les pretensions catalanes), de les institucions espanyoles, incloses les de l'administració de justícia i d'altres especials, com el tribunal constitucional, denoten evidents irregularitats o fraus en el seu funcionament, tot deixant sense **protecció** ni solució les demanades nacionals dels catalans. En aquest cas, les demandes col·lectives indicades, ni tan sols tenen entrada ja que no estan previstes i la seva individualització s'aïlla de qualsevol connotació política.

L'aforisme jurídic *fraus omnia corrumpit*, el frau tot ho corromp, ve al cas després d'haver-se obtingut no sols negatives si no també tota mena de pressions per impedir l'exercici democràtic i pacífic de millora política per a Catalunya, més enllà del model territorial, de competències i **reconeixements**, que s'ha imposat fins al moment.